Από το Συναξάρι - Άγιος Νικόλαος, επίσκοπος Αχρίδος και Ζίτσης (+1956)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Μαρτίου, 2013

Αγιορείτης Άγιος

Μνήμη 5 Μαρτίου

Ο Άγιος Νικόλαος γεννήθηκε στις 23 Δεκεμβρίου 1880 στο χωριό Λέλιτς της κεντροδυτικής Σερβίας. Ήταν το πρώτο από τα εννέα τέκνα των ευσεβών αγροτών Δραγομίρου και Αικατερίνης. Ασθενικός στη σωματική του διάπλαση και κράση, επέδειξε από μικρός την ευφυΐα του, την μεγάλη του αγάπη προς την Εκκλησία και το Θεό και την κλίση προς τον μοναχικό βίο. Σπούδασε, παρά το γεγονός της μεγάλης πτωχείας της οικογενείας του, στη θεολογική σχολή του Βελιγραδίου, ανακηρύχθηκε διδάκτωρ της Θεολογίας στη Βέρνη της Ελβετίας (1908), διδάκτωρ στην Οξφόρδη της Αγγλίας (1909) και στο Χάλλε της Γερμανίας (1911). Γνώριζε επτά γλώσσες μεταξύ των οποίων και στην ελληνική.

Ο Νικόλαος λάτρευε τον Θεό εξ όλης της καρδίας, ισχύος και διάνοιας αυτού, και ο Θεός του έδωσε στόμα και σοφία ασυναγώνιστα και ακαταγώνιστα. Εκάρη μοναχός και χειροτονήθηκε πρεσβύτερος στη μονή Ρακόβιτσα, κοντά στο Βελιγράδι, το Δεκέμβριο του 1909. Είχε αρρωστήσει βαριά από δυσεντερία και έταξε, εάν ο Κύριος τον θεραπεύσει, να Του αφιερωθεί δια βίου με όλη του την ύπαρξη, όπως κι έγινε.

Κατά την περίοδο 1915- 1919 απεστάλη στην Αμερική και την Αγγλία για να συντρέξει και να ενισχύσει τον πολύπαθο Σερβικό λαό.

Έκανε πολλά ταξίδια. Τα σημαντικότερα θεωρούσε στο Άγιον Όρος. Ερχόταν για πολλά χρόνια, κάθε χρόνο και επί πολύ. Ξεκίνησε να έρχεται το 1920. Κυρίως παρέμενε στη μονή Αγίου Παντελεήμονος, όπου γνωρίσθηκε και συνδέθηκε με τον όσιο Σιλουανό (+1938), του οποίου νωρίς αντελήφθη κι έκανε γνωστή την αγιότητα. Η επίδραση του Αγίου Όρους και των απλών μοναχών του και κυρίως του οσίου Σιλουανού ήταν αρκετά δυνατή επάνω του, μεγαλύτερη των λαμπρών σπουδών του, όπως έλεγε. Εδώ γνωρίσθηκε και με τον Γέροντα Σωφρόνιο (+1993), εξαιρετικό βιογράφο του οσίου Σιλουανού, τον οποίο και χειροτόνησε διάκονο.

Το 1919 εξελέξη επίσκοπος Ζίτσης στην κεντρική Σερβία και το 1920 μεταφέρθηκε στην Αχρίδα, όπου ανέπτυξε ένα τεράστιο ιεραποστολικό και φιλανθρωπικό έργο.

Ο Επίσκοπος Νικόλαος, παρά την τεράστια μόρφωσή του και τα πολλά του χαρίσματα, διακρινόταν για την απλότητα του ήθους του, την καλοσύνη και την αγάπη του. Η αρετή, η οποία κατ' εξοχήν τον στόλιζε, ήταν η ταπείνωση. Η μελέτη των Πατέρων της Εκκλησίας και η συναναστροφή του με Αγιορείτες Πατέρες πλούτιζαν την πνευματικότητά του. Με τα συγγράμματά του και την πνευματική του καθοδήγηση ο λαός αναγεννάται πνευματικά και ο μοναχισμός ανθίζει.

Το 1941, οι αρχές κατοχής της χώρας του, οι Γερμανοί, τον συλλαμβάνουν, τον περιορίζουν και το 1944 τον στέλνουν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Νταχάου της Γερμανίας, όπου υπέστη πάνδεινα βασανιστήρια. Ο δούλος του Κυρίου εβάσταζε τα στίγματα του μαρτυρίου στο σώμα, που όλο είχε γίνει μια πληγή. Μάλιστα δέρμα στην πλάτη και στα πέλματα δεν υπήρχε.

Μετά την απελευθέρωσή του, το Μάϊο του 1945, δεν θέλησε πλέον να επιστρέψει στην πατρίδα του. Το τότε καθεστώς τον θεωρούσε ανεπιθύμητο πρόσωπο. Πήγε, λοιπόν, στην Αμερική και παρά την κλονισμένη υγεία του συνέχισε το φιλανθρωπικό και ιεραποστολικό έργο του Χριστού. Δίδαξε στην ιερατική σχολή της μονής του Αγίου Σάββα στο Λίμπερτβιλ του Ιλλινόϊς και από το 1951 εγκαταστάθηκε στη ρωσική μονή του Αγίου Τύχωνος στην Πενσυλβάνια, όπου καθοδηγούσε τους μοναχούς και διηύθυνε το θεολογικό σεμινάριο της μονής. Οι δυσκολίες και τα προβλήματα δεν τον αποθάρρυναν ποτέ. Αισθανόταν έντονα την παρουσία της Θείας Πρόνοιας στο βίο του και αυτό του έδινε δύναμη, ανδρεία και χαρά.

Η προσευχή του ήταν αδιάλειπτη και έρεε ως ποταμός του παραδείσου. Πενθούσε αβίαστα και έχυνε δάκρυα μετάνοιας, παρακλήσεως, μεσιτείας και δοξολογίας.

Προσευχόμενος το πρωί της Κυριακής 5 Μαρτίου του 1956 στο ταπεινό κελλί του και προετοιμαζόμενος να λειτουργήσει, κοιμήθηκε με ειρήνη.

(Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr)

ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ